

# Thư Cô Hà

Thân mến cùng các em học sinh đệ thất Petrus Ký thập niên 1964-1975,

Xin tự giới thiệu, Cô, Nguyễn Thu Hà, học trò thường gọi cô là cô Hà Công Dân để tránh sự lầm lẫn đáng ngại với cô Hà, phu nhân thầy Phạm Ngọc Đảnh.

Hôm nay, sau một thời gian im lìm khá lâu, bỗng nhiên niềm vui chợt đến với cô khi nhận được quyển đặc san Petrus Ký. Ảnh bìa của đặc san luôn luôn làm cô quên bẵng cái già nua hiện tại để trở về vui sống với cái quá khứ đầy ắp kỷ niệm khó quên dưới mái trường Petrus Ký. Nếu có ai đó đổ cô nhầm mất lại, đi từ cổng trường vào tận bên trong mà kể rõ những gì có trong trường thì chắc chắn cô sẽ là người thắng cuộc. Này nhé! Cổng ngoài có hai cột trụ vững chắc nâng lấy một bảng ghi tên “Trường Trung Học Petrus Ký”. Bước qua cổng, bên trái là một phòng nhỏ dành cho cho chú Tư Khổng Thông. Trong sân trước có hai cây phượng vĩ chỉ dám nở hoa khi không có học trò đến trường. Bước lên bậc tam cấp là hành lang danh dự, đổ đũa học trò nào dám qua lại nơi đây vì thầy Tổng Giám Thị Tăng Văn Chương luôn xuất hiện kịp thời với chiếc roi mây trên tay đến hỏi thăm sức khoẻ. Bên trái hành lang là phòng Giáo Sư, trong đó có Giáo Sư, bên phải là phòng Giám Hiệu, trong đó có Hiệu Trưởng. Bước xuống bậc tam cấp là sân sau có cột cờ, bên cạnh bức tượng Cụ Trương Vĩnh Ký rất là thông thái, phúc hậu, hiền lành. Bên cánh mặt, cánh trái và trước mặt là ba dãy lớp, là nơi đồn trú của các học sinh luôn im lặng trong giờ học và quá ồn ào lúc ra chơi. Vòng ra phía sau là sân xe và có cả phòng thí nghiệm. À, tới đây thoáng có một kỷ niệm vui vui mà cô kể cho các em nghe. Số là có một năm nào đó, không biết vì sao, thầy Giám Học Trần Hữu Vãng xếp cho cô dạy thêm giờ hoá học. “Rằng oai thì thật là oai” nhưng đối với cô thì “khó ơ là khó” vì lúc bấy giờ cô đang học Cử Nhân Luật, chỉ

quen đọc sách bằng mắt chứ không quen thực hành. Đến giờ thí nghiệm, cô phải cầu cứu với thầy Lý Hoá, thầy sẵn lòng giúp đỡ. Hôm ấy, cô xuống bàn ngồi chung với học trò nhìn lên bàn thí nghiệm lót gạch men trắng chăm chú xem thầy làm thí nghiệm với đôi tay khéo léo. Thầy cho acide cộng soude cộng nước rồi cho ra cái gì đó hồng biết nữa.....!. Không biết các em có hiểu gì không, chứ còn cô thì mắc cỡ vô cùng vì cái dốt của mình, lòng chỉ đếm từ tictac và thầm trách chú Tư Khổng Thông quên bấm chuông. Giờ học rồi cũng kết thúc, tiếng chuông vẫn reng đúng giờ. Thầy cảm ơn cô đã cho thầy một giờ dạy hiếm hoi, còn cô thì lí nhí “Tui cũng cảm ơn Thầy”. Cô nhìn xuống lớp thấy các em che miệng cười. Cô ra lệnh:” Cho các em về!”. Giờ đây ngồi trước gương, dù không muốn, mái tóc cô vẫn cứ nhuộm hai màu, màu trắng lẫn lướt màu đen, màu thời gian không đủ sức xóa mờ mọi kỷ niệm êm đềm dưới mái trường xưa mỗi khi cô nhận được đặc san Petrus Ký. Dù là trong khoảnh khắc, nhưng được hồi sống lại thời thanh xuân với nỗi vui buồn hạnh phúc hay phấn đấu đều là khoảnh khắc vô cùng quý báu.

Cám ơn các học trò thân mến của cô, Cám ơn Ban Biên Tập, Cám ơn các vị Mạnh Thường Quân đã không quên nghĩ đến cô với món quà hết sức thân thương có cái gì hết sức gần gũi và của riêng mình.

Thương chúc toàn thể học trò Đệ Thất 64-75 không ngừng gặt hái nhiều thành công, không hổ danh là học trò Petrus Ký.

Chúc “Đặc San Petrus Ký” luôn sống mãi với hy vọng mang tên trường xưa về chốn cũ.

Houston, ngày 11 tháng 05, năm 2003.  
Cô Nguyễn Thu Hà.